Ευγενία Κολύβρα, Ηγουμένη της Ι. Μονής Μαρίτσης Κ. Αχαΐας (1944-1985)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Ιουνίου, 2021

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟ ΤΗΣ

* * *

1. Η ΚΛΗΣΗ (1943)

Κατά τά χρόνια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, στήν Πάτρα, στήν περιοχή «τοῦ Μαράτου» ζοῦσε ἡ Ἑλένη Κολύβρα, καταγομένη ἀπό τό Δερβένι τῆς Κορινθίας. Οἱ γονεῖς της, θέλοντας νά ἀλλάξει ἡ κόρη τους παραστάσεις, διότι εἶχε στενοχωρηθεῖ πολύ καθὼς κάθε χρόνο πέθαινε κι ἕνα ἀπό τά εἴκοσι ἀδέλφια της, τήν ἔστειλαν σέ κάποιους κουμπάρους τους, στό χωριό Κρίνος τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας. Τούς εἶχαν προειδοποιήσει ὅμως νά μή τῆς ἀναφέρουν τίποτε σχετικό μέ μοναστήρια τῆς περιοχῆς, γιατί αὐτή ἀπό μικρή ἤθελε νά μονάσει καί τούς ἔφευγε στά κρυφά. Ἔτσι

οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν νά τῆς ἀποκρύψουν τήν ἀλήθεια.

Ἐνῶ ὅμως βρισκόταν στό χωριό, ἡ Ἑλένη εἶδε ἕνα παράξενο ὄνειρο. Μία πανώρια γυναίκα τήν καλοῦσε καί τῆς ἔλεγε: «Ἑλένη, νά ἔρθεις καί νά ἀνοίξεις τό σπίτι μου. Ἔχω κι ἄλλο ἕνα σπίτι, πού ἀνήκει στήν Νύμφη μου τήν Μαρίνα».

Τό κάλεσμα ἔγινε καί δεύτερη φορά. Τήν τρίτη φορά ἦταν σέ ἐπιτακτικό τόνο. Ὁπότε τήν ἐπόμενη μέρα ἡ Ἑλένη ρώτησε τοὺς κουμπάρους της ἄν ὑπάρχει στήν περιοχή τους κάποια Ἱερά Μονή.

-- Ὄχι, δέν εἶναι ἐδῶ κοντά κανένα μοναστήρι, τῆς ἀπάντησαν.

Τότε πετάχτηκε ἕνα μικρό παιδάκι καί εἶπε:

-- Ναί, εἶναι, εἶναι... Τό Φιλοκάλι...

-- Ξέρεις νά μέ πᾶς ἕως ἐκεῖ, τό ρώτησε τότε ἡ Ἑλένη.

-- Πῶς δέν ξέρω, ἀπάντησε τό παιδάκι.

Καί μέ τήν πρώτη εὐκαιρία ξεκίνησαν.

Μόλις ἔφτασαν στό Φιλοκάλι, στό τέμπλο τοῦ ναοῦ, στήν θέση τῆς Παναγίας, ἡ Ἑλένη ἀναγνώρισε τήν «πανώρια γυναίκα», πού τήν εἶχε καλέσει, ἀναθέτοντάς της τήν διπλή εἰδική ἀποστολή. Ἐπιστρέφοντας στήν Πάτρα παρουσιάστηκε στόν οἰκεῖο Μητροπολίτη, τὸν μακαριστό Ἀντώνιο, τοῦ περιέγραψε τά καθέκαστα καί ζήτησε τήν εὐλογία του γιά νά ἀνοίξει τό μοναστήρι τῆς Μαρίτσης - Ἁγίας Μαρίνας, τοῦ ὁποίου μετόχι εἶναι ἡ Ἱερά Μονή Φιλοκαλίου.

-- Νά πᾶς παιδί μου, μέ τήν εὐχή μου! τῆς εἶπε ὁ σεβασμιώτατος Ἀντώνιος.

Καί σέ σύντομο χρονικό διάστημα, μέ βασιλικό διάταγμα, ἡ Μονή Μαρίτσης ἀπό ἀνδρική μετατράπηκε σέ γυναικεία.

Στίς 21 Μαρτίου τοῦ 1944 ἡ μοναχή Εὐγενία, ὡς Ἡγουμένη, καὶ ἡ μοναχή Μαρίνα (Κατραβᾶ), ὡς Σύμβουλος, ἐμφανίστηκαν στήν Μονή Μαρίτσης καί παρέλαβαν τή διοίκησή της ἀπό τόν πρώην Ἡγούμενο ἱερομόναχο Δαμασκηνό (Καούρη) καί τόν μοναχό Ἀντώνιο (Χατζῆ), παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων π. Εὐθυμίου Πανταζοπούλου, ἐφημερίου Φράγκα, π. Θρασυβούλου Σταθοπούλου, ἐφημερίου Σανταμερίου, καὶ π. Παντελῆ Τζικοπούλου, ἐφημερίου Μπούκουρα (Κρίνου).

(Πηγή: «Ἡ Ἱερά Μονή Μαρίτσης - Ἁγίας Μαρίνας», ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Μαρίτσης, 25 200 Σανταμέρι – Κ. Ἀχαΐας, σσ. 28-30).

* * * * *

2. Η ΔΙΚΗ (1947)

Ο Κώστας Κωνσταντακόπουλος, ιατρός, στο ανέκδοτο βιβλίο του «Η ΚΑΤΟΧΗ» περιγράφει γλαφυρά την δίκη των Καλογραιών και της Ηγούμενης της Μονής Μαρίτσης ως εξής:

Ήρθε και με βρήκε ο Περιφερειάρχης και προσωπικός μου φίλος Θεόδωρος Γαλανόπουλος, δικηγόρος, και χωρίς περιστροφές μου είπε, ότι εντολή του ΕΑΜ ήταν να αναλάβω εγώ Πρόεδρος του Λαϊκού Δικαστηρίου, που έδρα θα είχε το Σχολείο του Σανταμερίου. Παρά τις έντονες αντιρρήσεις μου, ήταν αδύνατο να μην δεχτώ, διότι ο δρόμος για το ΚΟΥΜΑΝΙ [τόπος θανατικής καταδίκης] ήταν πλέον ανοικτός.

Λαϊκός Επίτροπος ορίστηκε ο Μιχάλης Ντούκας, γεωπόνος, και μέλη ο Νικολάκης Νικολόπουλος, Πρόεδρος της Λαϊκής Αγροφυλακής και ο Ανδρέας Γκότσης, Προϊστάμενος της Λαϊκής Πολιτοφυλακής. Πρώτη δικάσιμος ορίστηκε η επόμενη Δευτέρα και στο πινάκιο ήταν γραμμένη, σαν πρώτη υπόθεση, η δίκη της Ηγουμένης και των Καλογραιών της Μονής Μαρίτσης, με την κατηγορία, ότι δήθεν, οι καλόγριες επιδίδονταν σε όργια ακολασίας, κάτι που η οργάνωση ήθελε να πατάξει με κάθε θυσία, γιατί αυτό αποτελούσε σκάνδαλο για την περιφέρεια και προσέβαλε τα χρηστά ήθη και αντέβαινε στους Χριστιανικούς Κανόνες.

Διαμαρτυρήθηκα στον φίλο μου δικηγόρο, ότι αυτό αποτελεί μεγάλο ψέμμα και κακοήθεια. Ποτέ δεν είχαν δώσει το παραμικρό δικαίωμα, σε κανένα, που να αμφισβήτησει την προσήλωσή τους στα θεία και στην ιερή αποστολή τους.

«Με κανένα τρόπο -- ακούς, με κανένα τρόπο -- δεν δέχομαι να δικάσω την Ηγουμένη και τις καλόγριες, που καθάρισαν την κόπρο του Αυγεία, που την είχε μετατρέψει ο καλόγερος Μελέτιος. Μέσα στο μοναστήρι, είχε στεγάσει γιδοπρόβατα και έπιανες την μύτη σου από την βρώμα. Η Ηγουμένη Ευγενία Κολύβρα, ήταν μια πολύ μορφωμένη και δραστήρια γυναίκα, από γονείς αξιοσέβαστους και με πολλή εκτίμηση από την κοινωνία των Πατρών, αλλά και οι καλόγριες Μαρίνα, Χριστοφόρα

και Θεοδούλη ήσαν από καλές και ευϋπόληπτες οικογένειες. Η Ηγουμένη με τις καλόγριες, με προσωπική τους εργασία και πληρώνοντας από την τσέπη τους, είχαν καθαρίσει και νοικοκυρέψει την Μονή. Ήταν ένα πραγματικό ευαγές ίδρυμα, άξιο στην αποστολή του. Είχαν επισκευάσει τους ξενώνες και εύρισκαν καταφύγιο τροφή και περίθαλψη πολλοί ταλαίπωροι και πεινασμένοι άνθρωποι από την πολιτεία και πολλοί καταδιωκόμενοι από τους κατακτητές. Είχαν δεντροφυτέψει και διακοσμήσει με άνθη το προαύλιο και την γύρω περιοχή, ενώ το Μοναστήρι μέσα άστραφτε από καθαριότητα και αρχοντιά, και του είχανε δώσει τέτοια αίγλη, που το θαύμαζαν και το προσκυνούσαν όλοι οι κάτοικοι της γύρω περιοχής, και είχαν πάρει και εύσημον μνεία από τον Μητροπολίτη Πατρών. Και πιο πάνω σας είχα μιλήσει για το Μοναστήρι και σας ζητώ συγνώμην για την κούραση, αλλά αναγκάζομαι να σας απασχολήσω και πάλιν, για να σας τονίσω την μεγάλη αδικία και τον κατατρεγμό των αθώων αυτών ιερομαρτύρων μοναχών. Λυπάμαι, φίλε Θόδωρε, αλλά δεν μπορώ να διαπράξω αυτό το ανοσιούργημα. Είναι έγκλημα να διασύρω τις αγνές και όσιες αυτές υπάρξεις και να γίνουν περίγελως των χωριανών μας».

«Φίλε Κώστα, δεν νομίζω πως θες να το ρισκάρης με το κεφάλι σου. Μην ξεχνάς τον δάσκαλο τον Σταυρόπουλο. Όσο και να σε συμπαθώ, δεν θα μπορέσω να σε γλυτώσω. Έχω εντολή ρητή, να σου αναθέσω, από το κόμμα, την προεδρία και πρέπει να την δεχθείς. Άλλωστε, εάν κατά την διαδικασίαν διαπιστώσεις, ότι αυτά που λέγονται εις βάρος τους δεν είναι αλήθεια, βγάλε αθωωτική απόφαση».

«Έχω τον λόγο σου, του είπα, πως αυτό που λες μπορεί να γίνει;».

«Γιατί αμφιβάλεις; Αντε αρκετή ώρα μούφαγες και πρέπει να πάω στο Ίσαρι, γιατί έχουμε Νομαρχιακή συγκέντρωση και πρέπει να δώσω αναφορά».

Επειδή έλλειπε ο Νομαρχιακός Επίτροπος στην Αιγιάλεια, ανεβλήθη η δικάσιμος των καλογραιών, για την μεθεπόμενη εβδομάδα.

Δεν ξέρω για ποιο λόγο αφαίρεσαν από τον γεωπόνο το αξίωμα του Λαϊκού Επιτρόπου και το έδωσαν στον Υποτομεάρχη Λάβδα.

Ήταν μια Πέμπτη, θυμάμαι, με ένα ανοιξιάτικο θαυμάσιο καιρό και μας φέρανε να δικάσουμε τις καλόγριες. Η ομάδα της Λαϊκής Πολιτοφυλακής, οδήγησε στην αίθουσα του σχολείου, που χρησίμευε και σαν αίθουσα δικαστηρίου, την Ηγούμενη και την βοηθό της Μαρίνα. Οι άλλες δύο είχαν μείνει στο μοναστήρι, για να φροντίσουν τα ζώα, τα πουλερικά και τους κήπους της Μονής. Η Ηγούμενη αγέρωχη, με ύφος μάρτυρος, χωρίς διαμαρτυρία ήρθε και κάθισε στο μπροστινό κάθισμα. Δίπλα της, κάθισε σιωπηλή, αλλά κάπως ανήσυχη η Μαρίνα, μια μελαχρινή κοπελίτσα με ροδοκόκινο προσωπάκι και μια μαύρη ελιά στο δεξιό της μάγουλο. Όλο το χωριό είχε γεμίσει ασφυκτικά την αίθουσα, για να παρακολουθήσει την δίκη,

άλλοι από περιέργεια, άλλοι από συμπάθεια και άλλοι, ιδίως κομματικοί, για να χλευάσουν και να διασύρουν τις καλόγριες. Αισθανόμουν πολύ άσχημα. Καλλίτερα να με είχε καταπιεί η γης, παρά να ευρίσκομαι σ' αυτή την δύσκολη θέση, του ψευτοδικαστή, για να δικάσω δύο αθώες υπάρξεις, που ήμουν βέβαιος, πως ήταν λευκότερες και από τα λευκά περιστέρια της Μονής, αγνές και φιλήσυχες.

Η Ηγουμένη μούριχνε, ένα ειρωνικό βλέμα, λες και μου έλεγε: «Φτωχέ γιατρούλη, πόσο σε λυπάμαι». Κοντά της, είχε ξεφυτρώσει σαν φάντασμα, η γυναίκα μου [Μαρία Κιούση, δασκάλα]. Κάθησε δίπλα τους και τις παρηγορούσε δίνοντας θάρρος.

Άρχισε η συνεδρίαση. Ο Λαϊκός Επίτροπος Λάβδας, με ένα κατηγορητήριο, που ήταν σωστή λίβελλος, άρχισε την αγόρευσή του. Τις χαρακτήριζε τυχοδιώκτριες, αποτυχημένες, αποβράσματα της κοινωνίας, έκφυλες και ... πόρνες, που με ανόσιες πράξεις αμαύρωσαν το λειτούργημά τους. Στην λέξη αυτή ανατρίχιασα και μου ερχόταν να χυμήξω πάνω του, και να τον κάνω λιώμα.

Σαν να κατάλαβε τις σκέψεις μου, στράφηκε στο πλήθος, που άκουγε με νεκρική σιγή, και είπε:

«Αυτά είναι πιο λίγα, από αυτά που θα καταθέσουν αξιόπιστα και ευϋπόλυπτα άτομα. Και για να τελειώνω προτείνω να καταδικασθούν οι κατηγορούμενες, να κλεισθούν στην φυλακή, για να ξεβρωμίσει ο τόπος. Ο αγώνας έχει έμβλημα την ηθική και είναι ενάντια στην ανηθικότητα. Σύντροφοι δικαστές, χτυπήστε την διαφθορά και τιμήστε την λαϊκή δικαιοσύνη», και σωριάστηκε στο κάθισμά του, σκουπίζοντας με ένα χαρτομάντηλο, το φαλακρό μέτωπό του.

«Να προσέλθει ο μάρτυς Ανδρέας Φιλιππόπουλος».

Ο Ανδρέας, αφού ορκίσθηκε, καταφέρθηκε με δριμύτητα, κατά των καλογριών, που εκτός από έκφυλη ζωή που ζούσαν, τις κατηγορούσε ως αφιλόξενες, καυγατζούδες και συμφεροντολόγες. Τα εισοδήματα της Μονής, τα έδιναν στην Πάτρα, σε συγγενικά και φιλικά τους άτομα.

Έγινε αίσθηση στο ακροατήριο, με σιγοψιθυρίσματα. Θέλοντας να αμβλύνω, την δυσμενή, για τις καλόγριες, θέση, που είχε η κατάθεση του μάρτυρα, είπα:

«Αντρέα, είπες ότι, οι καλόγριες ζούσαν έκφυλη ζωή. Είναι βαριά κουβέντα. Μπορείς να το αποδείξεις;».

«Και βέβαια», έκανε με στόμφο αυτός. «Όταν περνάει από το Μοναστήρι, ο ταχυδρόμος Ανδρέας Μιχόπουλος, από την Αχαγιά, τον βάζουν μέσα. Παρ' ότι απαγορεύεται η παραμονή ανδρών, στα ιδιαίτερα κελλιά τους, τον κρατούν όλη

νύχτα και περνούν οι Οδαλίσκες στο χαρέμι του Σουλτάνου, ενώ όταν εμείς πλησιάζουμε στον περίβολο της Μονής μας κυνηγούν σαν λεπρούς».

«Μήπως, σύντροφε Ανδρέα, έχεις προηγούμενα με τις καλόγριες και δεν τις συμπαθείς;».

«Ίσα - ίσα, κύριε Πρόεδρε. Εγώ τις βοηθάω. Τους κόβω ξύλα από το δάσος. Τους πάω το άλεσμα στο μύλο. Αυτά που λέω είναι πέρα για πέρα αλήθεια».

Ύστερα προσήλθε και εξετάστηκε ο Γιώργης ο Χουρμπουλιάδης ο τσαγκάρης και μυστικός της αχτίδας. Αυτός ούτε λίγο ούτε πολύ, είπε, ότι ένα βράδυ που περνούσε από το Μοναστήρι, είδε τις καλόγριες να ανεβάζουν ένα καλοντυμένο παλικάρι στο κελλί τους. Το σχοινί ήταν φτιαγμένο από σεντονόπανα. Και τελείωσε:

«Γίνονται όργια, συναγωνιστές, πρέπει να καθαρίσει η κόπρος του Αυγεία».

Ύστερα παρουσιάσθηκε αυθόρμητα ένας νεαρός αντάρτης ο οποίος είπε, πως ήταν από την Πάτρα και μίλησε με τα μελανότερα χρώματα για το παρελθόν των καλογραιών.

Μετά, μίλησαν μερικοί από τα γειτονικά χωριά, που είπαν, πως στο μοναστήρι βρήκαν καταφύγιο, αλήτες, μαυραγορίτες και κάθε καρυδιάς καρύδι, και πως κάτι το ανώμαλο συνέβαινε στην Μονή.

Ο Λάβδας καμάρωνε, σαν γύφτικο σκεπάρνι, και χειροκροτούσε στο τέλος κάθε κατάθεσης.

«Για σήκω επάνω, Ηγουμένη», έκανα σοβαρά και με περίσκεψη.

«Τι λες γι’ αυτά, που σου καταμαρτυρούν;».

Εκείνη απόμακρη, με γαλήνιο ύφος, λες και δεν είχε συμμετοχή στην ακροαματική διαδικασία, είπε:

«Εμείς ανήκουμε στον Κύριο και δεν μας αφορούν αυτά. Ήρθε η ώρα για να δοξασθούν [με το μαρτύριο] οι δούλες του Κυρίου. Περιμένουμε την καταδίκη, για να φορέσουμε το ακάνθινο στέφανο των μαρτύρων. Γενηθήτω το θέλημά Του», και σταυροκοπήθηκε.

Αυτά που είχα ακούσει με προβλημάτισαν και η αμφιβολία φώλιασε μέσα μου. Χτύπησα το κουδούνι και είπα να αποσυρθούμε σε σύσκεψη για να βγάλουμε την απόφαση. Ξαφνικά πετάχτηκε αναψοκοκκινισμένη, η γυναίκα μου και έξαλλη

φώναξε:

«Για σταθείτε, σύντροφοι δικαστές. Μια στιγμή. Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι έλεγαν: "*Μηδενί δίκην δικάσεις, πριν αμφί μύθον ακούσεις*". Πρέπει να δείτε και την άλλη όψη του νομίσματος». Και αποτεινόμενη στον μάρτυρα Χουρμπουλιάδη, είπε με αποφασιστικό τόνο.

«Δεν μου λέτε, σύντροφε, από ποιο παράθυρο τραβούσαν οι καλόγριες, για να ανεβάσουν στο κελλί τους τον μορφονιό, από κείνο που βρίσκεται στην ανατολική πλευρά της μονής ή αυτό που βρίσκεται στη νότια;».

Για μια στιγμή ο Χουρμπουλιάδης έκανε πως σκεφτόταν. Ύστερα, με στόμφο απάντησε: «Από την νότια πλευρά».

«Είσαι ψεύτης σύντροφε, γιατί στην νότια πλευρά, όχι μόνο παράθυρο, αλλά ούτε και τρύπα για πολεμίστρα δεν υπάρχει».

Ένα άάά... ακούστηκε στην αίθουσα.

«Και συ, σύντροφε Φιλιππόπουλε, τι δουλειά κάνεις;».

«Έχω γίδια και πρόβατα».

«Σαν να λέμε τσοπάνος».

«Μάλλον».

«Μήπως τα γίδια σου μπήκαν στο περιβόλι του μοναστηριού και το κατέστρεψαν; Μήπως οι καλόγριες σου έκαναν αυστηρές παρατηρήσεις και τις έβρισες; Μήπως ρίχτηκες της Μαρίνας με ανήθικους σκοπούς και σου αντιστάθηκε, και στις φωνές της, έτρεξε ο ταχυδρόμος και σ' έκανε τουλούμι στο ξύλο, και γι' αυτό τις κατηγορείς, για να τις εκδικηθείς;».

Μιλιά ο Φιλιππόπουλος.

«Είσαι κουμάσι σχέτο, σύντροφε, και έπρεπε να ντρέπεσαι».

Η γυναίκα μου έκανε μια πράξη που την ανέβαζε πολύ στην εκτίμησή μου, αλλά φοβόμουν γι' αυτήν, γιατί ξεφύτρωνε εκεί, που δεν την σπέρνανε. Ήταν μεν ωφέλιμος στο δικαστήριο, αλλά δυσάρεστη, στην οργάνωση. Οι καιροί δεν σήκωναν τέτοιες παλλικαριές.

Ο υποτομεάρχης Λάβδας, είχε αφρίσει από το κακό του:

«Πετάξτε την έξω αυτήν, την ... να μην την ονομάσω, γιατί είναι προβοκάτσια και δυσκολεύει, το έργο του Λαϊκού Δικαστηρίου».

Μα η γυναίκα μου, είχε πάρει τον κατήφορο:

«Σύντροφοι, αν δεν γνωρίζετε το σωστό, δεν μπορείτε να διακρίνετε το δίκαιο».

Ύστερα στράφηκε στο νεαρό αντάρτη και τον ρώτησε.

«Δεν μου λέτε, σύντροφε, που πέφτει η Πλατεία Αγίου Γεωργίου;».

«Μεταξύ των οδών Μαιζώνος και Κορίνθου», απάντησε ο νεαρός.

«Κάνεις τρομερό λάθος, συναγωνιστή. Αυτή είναι η πλατεία Γεωργίου και όχι η Αγίου Γεωργίου, που είναι πάνω από τις σκάλες του Γιογκαράκη. Αφού λοιπόν δεν ξέρεις τις πλατείες της Πάτρας, πως θα ξέρεις και μάλιστα, σε τόσο νεαρή ηλικία -- ακόμα δεν βγήκες από το τσόφλι του αυγού της μάνας σου -- να ξέρεις το παρελθόν των αγίων αυτών καλογριών;».

Και στρέφοντας το βλέμμα της, κατά μας, είπε αποφασιστικά: «Σύντροφοι δικαστές, ακούσατε και κρίνατε».

Αποσυρθήκαμε στο γραφείο του σχολείου, για να βγάλουμε την απόφαση. Ο Λάβδας υποστήριξε με σθένος τη γνώμη του: «Ένοχες». Ο γεωπόνος: «Αθώες». Ο Κώστας ο Γαλανόπουλος και Πρόεδρος της Αυτοδιοίκησης: «Αθώες». Ο Νικολόπουλος: «Αθώες». Ο Γκότσης: «Αθώες». Και εγώ, πανηγυρικά: «Αθώες».

Παρ' όλην την αντίρρηση και την απειλή, του αχτιδικού Λάβδα, καθαρογράψαμε και υπογράψαμε, την αθωωτική απόφαση, και είμαστε έτοιμοι να βγούμε στην αίθουσα για να την ανακοινώσουμε.

Οπότε ξαφνικά μπήκε φουριόζος ο Νομαρχιακός Επίτροπος και φίλος, ο δικηγόρος Γαλανόπουλος. «Μπράβο, γιατρέ, τα καταφέρατε περίφημα. Παρακολούθησα την δίκη κρυφά, ανάμεσα στο πλήθος, και νόμισα πως βρισκόμουν σε πραγματικό δικαστήριο». Πήρα θάρρος και του έδειξα την αθωωτική απόφαση. Την πήρε, την διάβασε, γέλασε και την έκανε κομματάκια. Έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του, μου το έδωσε και μου είπε:

«Άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Νομαρχιακή επιτροπή κελεύει».

Το χαρτί λακωνικά έγραφε: «Εξορία στη Μονή των Αγίων Πάντων» -- σ' ένα ξερότοπο και ερημικό μέρος της Τριταίας. Κέρωσα και έμεινα άφωνος.

«Μα δεν είναι δυνατόν», ψέλλισα. «Είναι παρωδία, είναι απαράδεκτο».

«Ηρέμησε, φίλε Κώστα», μου είπε ο Γαλανόπουλος. «Η απόφαση, έχει παρθεί εδώ και ένα μήνα από την Νομαρχιακή. Το μοναστήρι χρειάζεται στον αγώνα, για Ανταρτοδικείο και για αποθήκη ανεφοδιασμού».

«Έλα, βρε Θόδωρε, άσε τις κοροϊδίες. Δεν βρίσκατε άλλο οίκημα, γι' αυτές τις δουλειές; Το Μοναστήρι βρήκατε».

«Ένας άλλος λόγος, Κώστα μου, είναι και για αναρρωτήριο, εν είδει, προχείρου Νοσοκομείου και ως αναπαυτήριο των αγωνιστών».

«Είμαστε φίλοι, Θόδωρε», του είπα.

«Και βέβαια είμαστε».

«Τότε θέλω μια χάρη. Την απόφαση να την διαβάσεις εσύ και όχι εγώ».

«Αυτό σε στενοχωρεί», μου είπε ο Θόδωρος. «Την απόφαση θα την διαβάσει, ο Λαϊκός Επίτροπος.

Ο Λάβδας, καμαρωτός σαν παγώνι, διάβασε την απόφαση εν μέσω αποδοκιμασιών του ακροατηρίου.

Όταν πήγα σπίτι με τον Θόδωρο, η γυναίκα μου, βρήκε την ευκαιρία και χωρίς να ντραπεί τον καλεσμένο μας, μας πέταξε:

«Πουλημένοι, άνανδροι. Δε φοβηθήκατε μωρέ τον Θεό πούνε πάνω μας;».

«Ησύχασε, Μαρία», έκανε ήρεμα, ο Θόδωρος. «Δεν ξέρεις την πραγματικότητα. Σου συνιστώ, λιγότερους θυμούς, γιατί για δεύτερη φορά, δεν ανακατεύομαι. Ούτε ο Θεός, που επικαλείσαι, δεν θα σε σώσει».

Και εγώ συμπλήρωσα: «Κανένας άνθρωπος δεν πνίγεται καταπίνοντας τον θυμό του».

Μετά την καταδικαστική απόφαση οι λαϊκοί πολιτοφύλακες πήραν την Ηγουμένη και την Μαρίνα και τις πήγαν στις Πόρτες, με προορισμό την Μονή των Αγίων Πάντων.

Η Μαρία, η γυναίκα μου, δεν το έβαλε κάτω. Πριν διώξουν τις καλόγριες για τις Πόρτες, πήρε άδεια, από τον Πρόεδρο της Αυτοδιοίκησης, τον καλόβολο Κώστα Γαλανόπουλο και τους πήγε φαγητό στο Σχολείο, που ήταν κρατούμενες. Εκεί κάθισε με την Ηγουμένη και συνέταξαν ένα γράμμα, και ανέφεραν τα καθέκαστα προς τον Μητροπολίτη Πατρών.

Την επομένη, κατέβηκε στην Πάτρα και βρήκε τον αδελφό της Ηγουμένης, τον Νίκο Κολύβρα, δεξιό ιεροψάλτη του Αγίου Διονυσίου, και πήγαν μαζί στο Δεσπότη. Εκείνος φρόντισε, μέσω του φίλου του Μητροπολίτη Ηλείας Αντωνίου, που τότε βρισκόταν στο βουνό, με τον ΕΛΑΣ, να ακυρωθεί η απόφαση και να γυρίσουν οι καλόγριες από τις Πόρτες στο Μοναστήρι.

(Πηγή: Κ. Κωνσταντακόπουλου, «Μονή Μαρίτσας – Ιστορία», έκδ. Κ. Παλαιολόγος, σσ. 13-20).